

Eindverslagen over de wetsontw. nos. 10 en 423. — Nota naar aanleiding van het Eindverslag over wetsontwerp n°. 25.

Wat het bezwaar aangaat door enkele leden geopperd tegen den opzet om tot de keuze van een plan voor verbouwing en uitbreiding van het Tweede-Kamergebouw te geraken, moge de ondergeteekende allereerst opmerken, dat ook hem aangenaam ware geweest, indien men aan een bouwmeester zonder meer opdracht tot het ontwerpen van bedoeld monumentaal bouwwerk had kunnen verstrekken.

Waar het hier geldt het ontwerpen van een paleis voor de Volksvertegenwoordiging, zou men dan echter een architect hebben moeten kiezen, die allerwegen daartoe onbetwist bekwaam geacht werd. Ondergeteekende nu meent wel als vaststaand te mogen aannemen, dat de Regeering bij het doen dezer keuze niet zou zijn geslaagd. Zoodanig architect is, naar zijn oordeel, thans niet te vinden; de richtingen, waarin de architectuur zich beweegt, zijn daartoe te verscheiden en de opvattingen loopen vooralsnog te zeer uiteen, zoodat — waar de zaak zoo staat — het hem met zijn ambtsvoorganger beter voorkwam uit de onderscheiden richtingen vooraanstaande mannen tot het ontwerpen van een monumentaal gebouw uit te noodigen.

De keuze van het vijftal architecten heeft nog niet plaats gehad; blijkens de gewisselde stukken werd zij aan den Minister overgelaten.

Wat de beoordeeling betreft, moge worden herinnerd, dat het de bedoeling is de ingekomen plannen gedurende eenigen tijd hetzij ten toon te stellen, hetzij op andere wijze te publiceren, waardoor de openbare meening gelegenheid krijgt zich ter zake te uiten. Ook zeer bevoegden zullen zonder twijfel van deze gelegenheid gebruik maken om hunne meening te doen kennen; ondergeteekende vertrouwt, dat hij daardoor belangrijke gegevens zal verkrijgen om zich een oordeel te vormen.

Mocht hij tot dit laatste alsdan nog niet in staat zijn, dan zal hij zich omtrent hetgeen nader noodig mocht wezen om tot de beslissing te geraken, moeten beraden; de verder te volgen weg zal dan echter na al hetgeen voorafging zeker veel gemakkelijker zijn aan te wijzen.

Eene bepaalde gedragslijn is derhalve thans nog niet aan te geven.

De Minister van Waterstaat,
A. A. H. W. KÖNIG.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 14den November 1919.

STORK.
DOJES.
LUCASSE.
KAPPEYNE VAN DE COPPELLO.
VAN HOUTEN.

NOTA naar aanleiding van het Eindverslag der Commissie van Rapporteurs over het ontwerp van wet tot aanvulling en verhooging van het IXde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1919. (25)

Het zij den ondergeteekende vergund naar aanleiding van het Eindverslag nog eenige opmerkingen te mogen maken.

Het was hem aangenaam in het verslag te mogen lezen, dat in het algemeen dit wetsontwerp bij het afdeelingsonder-

zoek geen overwegende bezwaren ontmoette. De ondergeteekende meent daaruit te mogen afleiden, dat de Kamer met hem overtuigd is van de uitnemende belangen, die voor het Rijk betrokken zijn bij een eenigszins ruim grondbezit in den omtrek van IJmuiden.

Indien hij de zaak goed begrijpt, waren enkele leden van meening, dat, indien de Regeering volgens een vast plan gehandeld had, de voor den grond betaalde eenheidsprijs niet f 0,62⁵ had behoeven te bedragen, doch lager zou zijn geweest.

Het is den ondergeteekende niet recht duidelijk waarin dat vaste plan zou hebben moeten bestaan.

Immers wordt wel is waar voor het maken van de nieuwe schutsluis volgens een vast plan gewerkt en is de onteigening van het daartoe noodige terrein in vollen gang, doch hetgeen thans aan de orde is, hangt allereerst samen met de uit waterstaatsoogpunt geheel toevallige omstandigheid, dat het hoogovenbedrijf besloot zich te IJmuiden te vestigen en naar terrein buiten de onteigeningsgrenzen moest omzien van het oogenblik waarop de ambtsvoorganger van ondergeteekende aan dit bedrijf mededeelde, dat hij geen vrijheid zou kunnen vinden voor sluisbouw bestemd terrein ten bate van het bedrijf af te staan.

Deze bewindsman voorzag echter tevens dat door de vestiging van het hoogovenbedrijf ter plaatse de omliggende terreinen in waarde zouden stijgen. Het was derhalve verstandige politiek om de belangen van het Rijk met die der particuliere maatschappij te verbinden en tijdig de hand te leggen op die terreinen, waarvan vermoed mocht worden, dat zij te eeniger tijd voor het Rijk waarde zouden kunnen verkrijgen.

Uitvoerig zette ondergeteekende reeds uiteen, dat, sedert door het hoogovenbedrijf f 0,62⁵ per M². werd betaald, de kans zeer gering werd dat het Rijk later minder zou behoeven te betalen.

Tot zijn leedwezen ontwaarde ondergeteekende, dat een lid zijne stem aan het ontwerp meende te moeten onthouden en derhalve blijkbaar niet werd bevredigd door het antwoord door ondergeteekende gegeven op de vraag door het lid der Kamer den heer H. POLAK gedaan (n°. 61 schriftelijk beantwoorde vragen 1919), waarheen ondergeteekende meent thans te mogen verwijzen en waaraan hij niets behoeft toe te voegen.

De Minister van Waterstaat,
A. A. H. W. KÖNIG.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot wijziging van de grenzen der gemeenten Leiden, Leiderdorp, Oegstgeest, Zoeterwoude en Voorschoten. (423)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Naar aanleiding van de opmerking dat met gebiedend noodzakelijke grenswijziging van belangrijk zich uitbreidende gemeenten veelal te lang wordt gewacht, zij er op gewezen, dat een plan tot gebiedsuitbreiding van eene gemeente in den regel veel bezwaren ontmoet bij de gemeenten, wier gebied dientengevolge zou worden ingekrompen. Reeds uit dezen hoofde